

de Nummere, som man havde supponeret stod paa de forbrændte Obligationer. Dette er den simpleste Forholdsregel, og det er den eneste, som virkelig er berettiget; det Øvrige gaaer i Grunden ud over den finansielle Berettigelse. I ethvert Tilfælde er denne Opfyldelse aldeles uberettiget; den kan slet ikke bruges.

Oppermann: Det gjør mig ondt, at jeg skal røre mere ved denne Sag, men jeg vil blot henlede Thingets Opmærksomhed paa, hvad det egentlig er, den sidste Taler har fremført. Han har opstillet det som en forsærende Mulighed, at der f. Ex. paa en Tid som denne, hvor disse Obligationer staae næsten 10 pCt. under pari, kunde komme en Obligationseier med det betydelige Beløb, jeg troer han nævnte 50,000 Rd. i Obligationer, hvorpaa Numerne vare brændte, for paa denne Maade at faae Obligationernes paalydende Sum udbetalt, hvorved han vilde tjene 10 pCt.; men jeg skal gjøre opmærksom paa, at det netop er det, som Vedkommende ikke kan gjøre ved den brugte Fremgangsmaade; thi han opnaaer ved denne ikke Mere end at faae nye Obligationer. Hvorledes Coursen er om 20 Aar, kunne vi jo ikke vide, men jeg troer neppe, at der er Fare for, at Nogen vil forsøge en saa farlig Operation med værdifulde Papirer for at opnaae et Resultat, der er slet intet. Dernæst blev der i Slutningen af den ærede Talers Foredrag fremhævet, hvad der efter hans Mening skulde have været gjort eller kunde have været gjort, nemlig at der skulde udstedes en Interimsobligation, der gav Ret til, at hæve Renten imod et Contrabeviss, der tilfikkede Obligationens Tilintetgjørelse og Tilbagebetalingen af det oppebaarne Beløb, saafremt det viste sig, at den indvill videre som tilintetgjort antagne Obligation i Løbet af 20 Aar ikke var tilintetgjort, men kom frem igjen; men den ærede Rigsbudsmand glemte at anføre, hvorledes man ret kraftig skulde kunne fremtvinge, at denne Obligation viste sig i Løbet af 20 Aar.

Monrad: Jeg skal slet ikke gaae ind paa selve Spørgsmaalets Realitet, thi jeg finder

mig aldeles ikke foranlediget til at forandre min Anskuelse ved hvad der her er bleven fremført. Derimod forekommer det mig, at der er kommet en Kjendsgjerning til, som man vel maa tage i Betragtning. Denne Sag har jo været under Behandling i det andet Thing, og det der nedsatte Udvalg har formeent, den af Udvalget her gjorde og af Thinget vedtagne Indstilling med Hensyn til dette Punkt ikke skulde tages til Følge. Da nu forøvrigt alle de forskjellige Indstillinger, der ere gjorte herfra, ere blevene tiltraadte af Udvalget i det andet Thing, saa maa jeg i og for sig ansee det for at være i sin Orden, om man ikke fastholdt dette Punkt, og det saa meget mere, som jeg ikke kan sige, at det er af saa stor Vigtighed, navnlig da det vil være en Betingelse, hvis dette Regnskab for Finantsaaret 1854—55 skal blive endelig afgjort i denne Session, at der ikke skeer nogen Forandring i Indstillingspunkterne i Landstinget, men at det der bliver vedtaget i den Skikkelse, hvori det kommer fra os. Jeg skulde derfor, for at naae dette Formaal, ansee det for ønskeligt, om Udvalget vilde frasælde den gjorte Indstilling — jeg for mit Vedkommende frasælde den og skal stemme imod den — thi jeg anseer den, som sagt, ikke for at være af nogen stor Vigtighed, især da det fra alle Sider er anerkjendt, at den brugte Fremgangsmaade ikke er forstandig.

Scherning: Ja, naar det fra alle Sider var anerkjendt, saa var det en anden Sag (Monrad: Det er det). Nei, jeg beder om Forlæbelse; jeg læser det Modsatte i dette Dteblik; thi Landstingets Formening, som man har paaberaabt sig, gaaer ud paa, at der var slet intet Andet at gjøre; og det, som er det Nødvendige, det maa jo altsaa ogsaa være mere værd end det Forstandige. Da imidlertid netop det, som man siger, var det Æneste, der var at gjøre, er det, der absolut ikke tør gjøres, for den Fare, der ligger deri, deels praktisk, men hovedsagelig i Principet, som let kan oversføres paa andre Forhold, som vi i dette Dteblik ikke kunne oversæe, saa har jeg den Fortrøstning, at Landstinget, naar vi nu atter votere, som vi have